

Sygn. akt VII U 581/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Ołtarzewska

Protokolant: stażysta Justyna Łącka

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 r. w Gdańsku

sprawy B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 4 marca 2016 r. nr (...) - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonej B. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 13 lutego 2016r.

Maria Ołtarzewska

Sygn. akt VII U 581/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 04 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej B. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 170 j.t. ze zm.), dalej: ustawa przedemerytalna, w związku z brakiem uprawnień – bowiem po ustaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy podlegała ona ubezpieczeniom z innego tytułu tj. umowy zlecenia, zaś w ocenie pozwanego warunkiem przyznania świadczenia przedemerytalnego jest podleganie, ostatnio przed nabyciem prawa do zasiłku dla bezrobotnych, ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy, który został rozwiązany z przyczyn określonych w art. 2 ust. 1 ustawy przedemerytalnej; nie została zatem w ocenie organu udokumentowana ciągłość i kolejność w/w zdarzeń (k. 17 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 24 marca 2016 r. od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona B. K., wnosząc o jej zmianę i przedstawiając szeroko argumentację wskazującą na ugruntowany pogląd judykatury odnośnie braku konieczności następowania w ciągłości rozwiązania stosunku pracy oraz 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona B. K. zd. J., urodzona w dniu (...), w dniu 12 lutego 2016 r. złożyła do pozwanego organu rentowego wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

dowód: wniosek o świadczenie przedemerytalne z dnia 12 lutego 2016 r. – k. 1-3 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczona udowodniła staż sumaryczny w wymiarze łącznie 39 lat, 10 miesięcy i 27 dni okresów składkowych.

okoliczność bezsporna, vide: raport ustalania uprawnień do świadczenia – k. 18 akt rentowych

W okresie od dnia 11 maja 1976 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. ubezpieczona B. K. zatrudniona była w (...) sp. z o.o. w B. (poprzednio do dnia 21 sierpnia 2000 r. w (...)/E. w T.) na stanowiskach robotnika magazynu, referenta ds. administracji, starszego referenta ds. transportu, referenta ds. transportu, referenta ds. socjalnych, samodzielnego referenta ds. socjalnych, księgowej-wydawcy, magazyniera-brygadzysty, samodzielnego pracownika magazynowego, operatora terminalu i komputera oraz pracownika magazynowego.

Stosunek pracy wnioskodawczynie ustał z dniem 30 czerwca 2015 r. na mocy porozumienia stron z przyczyn nie dotyczących pracownika.

dowód: świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 2015 r. – k. 6 akt rentowych, porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 27 marca 2015 r. – k. 7 akt rentowych,

Następnie w okresie od dnia 01 do 10 lipca 2015 r. ubezpieczona była zatrudniona w tym samym zakładzie (...) sp. z o.o. w B. na podstawie umowy zlecenia.

Z powyższego tytułu była zgłoszona do ubezpieczenia społecznego oraz zdrowotnego (kod (...)).

dowód: zaświadczenie z dnia 11 lipca 2015 r. – k. 8 akt rentowych, poświadczenie do celów świadczeń emerytalno-rentowych z dnia 18 lutego 2016 r. – k. 13 akt rentowych

Od dnia 13 lipca 2015 r. wnioskodawczynie jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w T. jako bezrobotna, z prawem do zasiłku od dnia 13 lipca 2015 r., a 180 dni pobierania zasiłku upłynęło w dniu 09 stycznia 2016 r.

Do dnia 02 lutego 2016r. ubezpieczona nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

dowód: zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w T. z dnia 10 lutego 2016 r. – k. 9 akt rentowych, zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w T. z dnia 02 lutego 2016 r. – k. 10 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 04 marca 2016 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonej B. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 poz. 170 j.t. ze zm.), dalej: ustawa przedemerytalna, w związku z brakiem uprawnień – bowiem po ustaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy podlegała ona ubezpieczeniom z innego tytułu tj. umowy zlecenia, zaś w ocenie pozwanego warunkiem przyznania świadczenia przedemerytalnego jest podleganie, ostatnio przed nabyciem prawa do zasiłku dla bezrobotnych, ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy, który został rozwiązany z przyczyn określonych w art. 2 ust. 1 ustawy przedemerytalnej; nie została zatem w ocenie organu udokumentowana ciągłość i kolejność w/w zdarzeń.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie przyznania świadczenia przedemerytalnego z dnia 04 marca 2015 r. – k. 17 akt rentowych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych oraz w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dokumentację dostarczoną przez strony. Dowód z dokumentów zgromadzonych w sprawie w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości i nie były przez strony kwestionowane. Dowody w postaci dokumentów urzędowych Sąd ocenił na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. ustalając, że skoro w toku procesu nie zostały skutecznie podważone, stanowią świadectwo tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Powyższe dowody układają się zdaniem Sądu w spójną całość, wzajemnie się potwierdzając lub uzupełniając. Nie były też kwestionowane przez strony i Sąd dał im wiarę w całość rozciągłości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej B. K. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 poz. 170 j.t. ze zm.), dalej: ustawa przedemerytalna, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Bezspornym w sprawie było, iż ubezpieczona wykazała wymagany okres uprawniający do emerytury – czego pozwany nie kwestionował i co wynikało z raportu ustalenia uprawnień do świadczenia (k. 18 akt rentowych) oraz uzasadnienia samej spornej decyzji (k. 17v akt rentowych). Wymagany wiek 55 lat ubezpieczona ukończyła przed złożeniem wniosku, bo z dniem 10 czerwca 2011r.

W myśl ustępu 3 wskazanego przepisu, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1. nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
2. w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
3. złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W szczególnie uzasadnionych przypadkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin złożenia wniosku, o którym mowa w ustępie 3 pkt 3 ustawy przedemerytalnej.

Zgodnie z art. 7 ust. 3 tejże ustawy do wniosku [o świadczenie przedemerytalne] dołącza się dowody uzasadniające prawo do świadczenia przedemerytalnego, w tym decyzję o utracie prawa do zasiłku dla bezrobotnych lub informację o upływie 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3, a także dowody wymagane do ustalenia prawa do emerytury oraz jej wysokości, określone przepisami ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszym postępowaniu bezspornym było także, iż upłynął 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, w którym to okresie ubezpieczona B. K. nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych – co potwierdza stosowne zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w T. z dnia 02 lutego 2016 r. (k. 10 akt rentowych). Niewątpliwie także wnioskodawczyni była zatrudniona u ostatniego pracodawcy przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy (łącznie lata 1975-2015 – k. 6 akt rentowych), pozostaje zarejestrowana jako bezrobotna (k. 9 akt rentowych), jak również złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez Powiatowy Urząd Pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (k. 1 i 9 akt rentowych).

Stwierdzić należało zatem, iż stan faktyczny w sprawie de facto uznać należało za bezsporny.

Rozważenia przez Sąd wymagała wyłącznie kwestia interpretacji przepisów – zagadnienie stricte prawne – mianowicie to, czy zawarcie po ustaniu zatrudnienia pracowniczego z przyczyn dotyczących pracodawcy a przed złożeniem wniosku o świadczenie przedemerytalne, umowy zlecenia dyskredytuje wnioskodawczynię w zakresie ubiegania się o prawo do świadczenia przedemerytalnego.

Organ rentowy wskazywał bowiem, że po ustaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy wnioskodawczyni podlegała ubezpieczeniom z innego tytułu tj. umowy zlecenia (choć zawartej z dotychczasowym wieloletnim pracodawcą), zaś w ocenie pozwanego warunkiem przyznania świadczenia przedemerytalnego jest podleganie, ostatnio przed nabyciem prawa do zasiłku dla bezrobotnych, ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy, który został rozwiązany z przyczyn określonych w art. 2 ust. 1 ustawy przedemerytalnej; nie została zatem w ocenie organu udokumentowana ciągłość i kolejność w/w zdarzeń.

Przedmiotem sporu w sprawie pozostawało więc ustalenie, czy przesłanki wskazane w art. 2 ust. 3 ustawy przedemerytalnej dla uzyskania prawa do świadczenia winny być spełnione w określonej kolejności – tj. czy warunkiem przyznania świadczenia emerytalnego jest podleganie ostatnio, przed nabyciem prawa do zasiłku dla bezrobotnych, ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy rozwiązanego z przyczyn wskazanych w art. 2 ust. 1 tejże ustawy (jak wskazywał pozwany) – czy też wystarczające jest spełnienie przesłanek z art. 2 ust. 1 i 3 ustawy w zakresie wieku, stażu pracy, ustania stosunku pracy z określonej przyczyny po stronie pracodawcy oraz pozostawania bezrobotnym po wykorzystaniu 180-dniowego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych, bez względu na kolejność pomiędzy ich spełnieniem (jak podnosiła skarżąca).

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż mając na względzie specyfikę postępowania w sprawach ubezpieczeń społecznych oraz fakt, iż w przedmiotowej sprawie pomiędzy wnioskodawczynią a organem ubezpieczeń społecznych powstał spór dotyczący obowiązku ubezpieczeń społecznych – Sąd Okręgowy uznał, że przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie winna znaleźć zasada wyrażona w art. 6 k.c., zastosowana odpowiednio w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sama zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c., jest jasna. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza, część ogólna. Stanisław Dmowski i Stanisław Rudnicki, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2005 r., wydanie 6). Również judykatura stoi na takim stanowisku, czego wyrazem jest wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, w którym wyrażono pogląd, iż „Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscjepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa”.

Przenosząc powyższą regułę na grunt niniejszej sprawy przyjąć należy, iż skarżąca decyzję pozwanego organu, zaprzeczając jego twierdzeniom, który na podstawie przeprowadzonego postępowania dokonał niekorzystnych dla ubezpieczonej ustaleń, winna była w postępowaniu przed Sądem nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób ustaleń dotyczących prawa do świadczenia przedemerytalnego, ale również, nie ograniczając się do polemiki z tymi ustaleniami, wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jej stanowiskiem reprezentowanym w odwołaniu od decyzji.

W ocenie Sądu Okręgowego, dokonanej na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, ubezpieczona B. K. zdołała wykazać zasadność swojego stanowiska – w konsekwencji zaś wadliwość spornej w sprawie decyzji pozwanego.

Stanowisko wnioskodawczyni znajduje odzwierciedlenie w utrwalonym poglądzie judykatury. Art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, ani inny przepis tej ustawy nie posługuje się warunkiem: "pozostawania w stosunku pracy bezpośrednio przez nabyciem statusu osoby bezrobotnej", zatem zawarcie umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy nie ma znaczenia z punktu widzenia warunków opisanych w treści art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 maja 2009 r., III AUa 5014/08). Z literalnej treści art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych wynika, iż warunkiem uprawniającym do uzyskania świadczenia przedemerytalnego jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy, a ustawodawca nie sprecyzował kolejnego wymagania, że ten 6-miesięczny okres nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych powinien przypadać po rozwiązaniu "ostatniego" stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/11; podobnie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2013 r., III AUa 1626/12).

Wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia po ustaniu zatrudnienia z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, a przed datą zarejestrowania się w urzędzie pracy nie pozbawia osoby zainteresowanej możliwości ubiegania się o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 listopada 2015 r., III AUa 693/15). 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie musi trwać nieprzerwanie, gdyż tego nie warunkuje przepis art. 2 ust. 3 ustawy z 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Z literalnej treści tego przepisu wynika, iż warunkiem uprawniającym do uzyskania świadczenia przedemerytalnego jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 180 dni, a ustawodawca nie sprecyzował kolejnego wymagania, że okres ten ma trwać nieprzerwanie i powinien przypadać po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 października 2015 r., III AUa 22/15).

Stanowisko powyższe podziela również Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wskazując, iż nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez okres określony w art. 2 ust. 3 ustawy z 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych bezpośrednio po zakończeniu okresów wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy z 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 września 2015 r., III AUa 595/15).

Co istotne – i co trafnie przytoczyła ubezpieczona w odwołaniu – powyższe poglądy wpisują się w stanowisko wynikające z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13, w której Sąd Najwyższy usunął dotychczasową rozbieżność w judykaturze tego Sądu nie dzieląc stanowiska, zgodnie z którym okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych wskazany w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych musi przypadać po utracie zatrudnienia na warunkach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Sąd Najwyższy podkreślił, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie zostało uzależnione od zarejestrowania się w urzędzie pracy w charakterze bezrobotnego bezpośrednio po utracie źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od pracownika. Cytowana ustawa nie zawiera także przepisu, który pozbawiałby takie osoby prawa do świadczenia przedemerytalnego w przypadku poszukiwania nowego zatrudnienia lub jego podjęcia w okresie przed otrzymaniem zasiłku dla bezrobotnych. Sąd Najwyższy wskazał, że wykładnia semantyczna, systemowa, teleologiczna i funkcjonalna prowadzą do konkluzji, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004

r. o świadczeniach przedemerytalnych, bezpośrednio po zakończeniu okresów wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Posługując się wykładnią językową art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, w którym nie przewidziano warunku bezpośredniego następstwa rozwiązania stosunku pracy i nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych, Sąd Najwyższy przyjął, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia – wskazując także na wcześniejsze (a cytowane wyżej przez Sąd Okręgowy) judykaty, m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/11.

Zatem wykładnia tych przepisów wskazuje, że wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia po ustaniu zatrudnienia z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, a przed datą zarejestrowania się w urzędzie pracy nie pozbawia osoby zainteresowanej możliwości ubiegania się o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego w całości należało podzielić stanowisko skarżącej, która wskazywała, iż swoją decyzję pozwany organ umotywował istnieniem dodatkowej przesłanki, nie spełnionej przez skarżącą, w postaci bezpośredniego związku pomiędzy uzyskaniem statusu bezrobotnego a charakterem stosunku zatrudnienia poprzedzającego uzyskanie statusu bezrobotnego – zatem twierdząc, że przesłanki uzasadniające przyznanie świadczenia winny rzekomo być spełnione w określonej kolejności. Tymczasem w ocenie ubezpieczonej nie przywołano żadnego przepisu prawa, ani wprost ani na zasadzie wykładni, który stanowiłby podstawę do takiego twierdzenia. Niewątpliwie bowiem żadna dodatkowa przesłanka, na którą powoływał się pozwany organ rentowy, obiektywnie rzecz biorąc nie istnieje w przepisach prawa. W ustawie przedemerytalnej brak jest warunku do przyznania świadczenia jedynie wtedy, gdy osoba uprawniona podlegała, ostatnio przed nabyciem prawa do zasiłku dla bezrobotnych, ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy, który został rozwiązany z przyczyn określonych w art. 2 ust. 1 tejże ustawy.

Stanowisko pozwanego w powyższym zakresie stanowi niedopuszczalną i nieuprawnioną wykładnię rozszerzającą – na której oparta została zaskarżona decyzja.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. uwzględnił odwołanie ubezpieczonej B. K. i zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego organu z dnia 04 marca 2016 r., przyznając skarżącej prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 13 lutego 2016 r. tj. od dnia następnego po złożeniu wniosku o świadczenie (k. 1 akt rentowych), stosownie do treści art. 7 ust. 1 powołanej wyżej ustawy.

Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie w judykaturze, która przyjmuje, iż organ rentowy przyznaje świadczenie przedemerytalne wyłącznie od następnego dnia po złożeniu wniosku, a nie po spełnieniu wszystkich warunków do jego otrzymania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 marca 2013 r., III AUa 1373/12, w związku z art. 7 ust. 1 ustawy przedemerytalnej).

SSO Maria Ołtarzewska